



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Nonnulla sanctæ spei semina, ex donata nobis à Deo bona voluntate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ciliari Deo & Salvatori velimus, quodammodo obsecran-
tem. Quid enim aliud est: *Obsecramus pro Christo*; nisi,
vice Christi, cujus ad hoc legatione fungimur, & quasi ipso
Christo obsecrante per nos? Prorsus ut in ipsum injurius
esse convincatur, qui ei diffidat tanquam salvare nolentis,
qui præ studio nostræ salutis, velut oblitus dignitatis suæ,
etiam descendit ad preces, etiam obsecrat, ut salvati
velimus.

L. i. de Ja-
cob c. 6.

Verùm hic facere non possum, quin huic loco confir-
mando præclara quædam sæpe in hoc capite laudati Medio-
lanensium Antistitis sanctissimi, verba subjiciam, eodem ar-
gumento nos in hunc modum ad fiduciam erigentis: *Con-*
sidera quem Iudicem habeas. Nempe Christo dedit Pater
omne iudicium. Poterit te ergo ille damnare, quem redemit à
morte, pro quo se obtulit, cujus vitam suæ mortis mercedem esse
cognoscit? Nonne dicit: Que utilitas in sanguine meo, si
damno quem ipse salvavi? deinde consideras iudicem, non con-
sideras advocatum. Potest iste se viorem ferre sententiam, qui
interpellare non desinit, ut paterna reconciliationis in nos con-
feratur gratia? Hæc Ambrosius sanè quàm præclare.

§. 3.

*Nonnulla sanctæ spei semina, ex donata nobis à Deo
bona voluntate.*

POSSUMUS denique nonnullo habito ad nos ipsos respectu,
eam quam in Christi Salvatoris morte collocatam habeo-
mus salutis fiduciam, non parum accendere & corroborare:
non quasi in nobismetipsis, extra divinam misericor-
diam Christi que merita, spem ullam debeamus reponere;
sed quòd Dei gratiâ ac beneficio ij jam sumus, ut salutem no-
bis Unigeniti sanguine partam, congruenter à Deo sperare
atque expectare possimus.

Primò enim ei, qui, abdicatis prioris ætatis flagitijs,

ita se ad Deum converterit, ut sese jam in amicorum ejus numero censeat, non vanè conjectet: quantam spem & solatium addit, illa ex Apostolo ad Romanos scribente desumpta ratiocinatio? Si, ex summa & incredibili Dei adversum nos charitate, cum adhuc peccatores essemus, a deoque filij iræ & Dei inimici, Christus pro nobis mortuus est; nunc cum justificati sumus in sanguine ipsius, multò magis per ipsum esse salvandos. *Si enim (ut ibi subjungit) cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filij ejus: multò magis reconciliati, salvi erimus in vita ipsius.* Eodemque pacto justum quemlibet ad fiduciam rursus hortatur S. Ambrosius: *Accepisti, inquit, pignus Christi charitatis: quoniam qui pro te mortuus est, advocatus est tibi, & sanguinis sui mercem te servat. Et qui peccatorem reconciliavit Patri, multo magis commendat innocentem, & tuetur subditum, quia sit innoxium.*

Rom. 5.

Loco cit.

Nec absimilis est S. Bernardi in quodam sermone collatio: qui illam admirans divini cordis dulcedinem, quâ in cruce pendens ac moriens, orabat pro crucifigentibus se, eorumque qui per summum scelus atque immanitatem, suum ipsius sanguinem haurirent, sitiebat curabátque salutem: *Quomodo, inquit, potabis, Domine, desiderantes te torrente voluptatis; qui sic perfundis crucifigentes te oleo misericordiae tuae?*

Fer. 4.
hebd. pan.

Secundò: Si de tuorum vitiorum cæno nequedum totus emerisisti, attamen bonæ voluntatis es, & reipsâ cum Deo in gratiam redire desideras: est vel inde quod valde confidas Salvatoris meritis, ac propensæ ejus erga peccatores voluntati. Itaque ad spem te confirmet superiori affinis cogitatio. Si enim tanta est multitudo dulcedinis ejus, ut inter extrema crucis supplicia & mortis angores etiam pro execrantibus & execrantibus se exoret Patrem: quâ libentiâ complectetur & cordi apprimet peccatorem ad
cum

eum redeuntem, ductum scelerum suorum poenitentia, & cæcitatem suam ac vecordiam detestantem? Qui etiam idcirco Latroni ad se converso, & sui solam memoriam, cum in regni sui possessionem venisset, verecundè poscenti, confestim ipsum Paradisum, hoc est gloriæ suæ atque gaudij communionem, benignissimè pollicitus est: ne quisquam desperet scelerum veniam, si tantum pertæsus errores suos, ad eum recurrat cum fiducia, ejusque gratiam ac misericordiam exquirat. Quocirca & tu in Christum crucifixum, aspiciens, eumque Regem ac Deum tuum agnoscens, fideliter subinde rogabis, ut ijs te dignetur misericordiæ oculis respicere, quibus olim felicem latronem ad se confugientem attenderit; teque similiter anteaactæ vitæ lapsus exosum ac deplorantem, pretioso suo cruore mundare, & in gratiam clementer receptum, denique in partem gloriæ suæ ac felicitatis societatem, admittere.

Tertiò: Quòd si, præter bonam voluntatem Deo serviendi, eique placendi, ac tandem salvandi animam tuam; erga acerbissimos amarissimósque Domini tui cruciatus tenerum quendam sensum animi, affectumve non vulgarem in temetipso experiare; hinc nova nascetur & propria fidei ratio: cum & æquitati consentaneum sit, & multiplici experimento compertum, cum ijs præsertim ac propensius Christum salutare passionis suæ fructus communicare, qui illam crebrò ac libenter recogitant, & piâ saltem condolentiâ in ejus consortium venire student. Quemadmodum etiam demonstratum est in superioribus: in Christi passionem propensum ac devotum animum, peculiarem esse Redemptoris amicorum notam, & non obscurum indicium divinæ ad salutem destinationis; nihilque admodum proinde formidandum ei, qui pio studio Jesum crucifixum quaesierit. Quam in rem fortassis nonnihil conferet, quæ mihi ista commentanti succurrit cogitatio: Dominum no-

strum

strum IESVM, postquam amore nostri mortem subiit, & de hostibus communibus per crucem suam triumphavit, ad hanc suam gloriam, suamque erga nos charitatem perpetuo contestandam, & quod hinc sequitur, spem nostram ac fiduciam alendam, novum sibi *Crucifixi* tanquam cognomen adoptasse. Unde etiam illico post passionem ejus, Angelus mulieres alloquens; non jam, ut prius, eum simpliciter IESVM Nazarenum appellavit; sed *IESUM* (inquit) *Nazarenum crucifixum*. Marc. 16. Quali videlicet, ut olim Scipionibus, Africani & Asiatici cognomina ab gentibus illis devictis; ita Salvatori, post crucis certamen & victoriam, Crucifixi agnomen ad ipsius gloriam, & solatium nostrum, speique nostrae novum argumentum, adhaerit.

Quarto: Vel ab ipso timore nostro, quo, omnia quasi circumspectantes atque paventes, suspecta habemus salutis nostrae negotia, sumere possumus etiam amplioris fiduciae causam. Hic enim sagacis sollicitudinis tanquam aculeus, non initium tantum, sed etiam quoddam argumentum salutis est: cum id electorum proprium sit, semper esse pavidos, & salutem suam cum timore operari. Unde est illud S. Augustini: *Discat timere, qui non vult timere: discat esse sollicitus, qui semper vult esse securus*. Serm. 214. de temp. Ille tamen timor moderatus semper esse debet, & temperatus fiducia; neque qualis est servi timentis plagas, sed magis ut filij aut Sponsae, ipsam per se parentis aut Sponsi offensam reformidantis.

Postremo: Et illud infixum haereat animo: Deum magis nostram in ejus bonitate fiducia, quam pavore timido atque anxio delectari: ipsique Christo multo esse jucundius, si hilarè atque amanter in ejus morte ac meritis spem omnem nostram constituere assvescamus. Ipius siquidem praeter ceteris honorat bonitatem inexplicabilem, qui amore ac fiducia ducitur: quippe qui hoc ipso demonstrat, amplius sibi perspectam esse passionis ejus efficaciam, & divini cordis dulcedinem penitus introspectisse atque gustasse.

Quamobrem etiam idem Redemptor noster, sub sua passionis initia, pavores nostros atque angores in semet suscipere voluit; non eò duntaxat, quò ipsius exemplo eruditi, irruentes in nos ejusmodi anxios affectus, cum patientia & magnanimitate sub Dei nutu subjectione, sufferre condisceremus; sed hoc vel maximè, ut eà nostrarum infirmitatum susceptione, paventia suorum corda confirmaret ad fiduciam, iisque curis & angoribus animi, quos à nobis in se transtulisset, tandem aliquando careremus. Quemadmodum ait Beatus Ambrosius; Christum imminente passione, tristitiam nostram & tædia humanæ infirmitatis suscipisse: *Ut quia in carne sua, peccata nostra perimebat, marem quoque animæ nostræ, suæ animæ mare aboleret.* Et S. Leo sermone 3. de passione: *Nostra, inquit, infirmitatis affectus participando curabat, & penalis experientia metum subitundo pellebat. In nobis ergo Dominus nostro pavore trepidabat, ut susceptionem nostræ infirmitatis indueret, & nostram inconstantiam suæ virtutis soliditate vestiret.* Quibus similia habet S. Augustinus & alij.

L. 10. in
Luc. 22.

Quæ tamen præferim in illo regno pacis æternæ implenda sunt, intra cujus fines, neque dolor ullus aut gemitus, neque timor aut terror futurus sit: attamen etiam in hac convalle plorationis, horum usum aliquem ac fructum possumus persentiscere, ut videre licet in Sanctis quàm plurimis, qui in pœnis suis pro dolore ingentem lætitiã, & in periculis pro timore summam securitatem, præferbant: id illo agente in membris suis, qui (ut ait S. Petrus Chrysologus) *venit suscipere nostras infirmitates, & suas conferre virtutes.*

Serm. 50.

§. 4.

Dictorum hoc capite conclusio.

Tot igitur & tantas fiduciæ causas habentes, magnum animo robar assumere, & quod naufragæ solent in nau-
fra-